

T.J. Lex *Za.
hranicami
rozkoše*

MARENČIN PT

Z A H R A N I C A M I
R O Z K O Š E

T. J. L E X

Z A

H R A N I C A M I

R O Z K O Š E

MARENČIN PT

© T. J. Lex, 2020

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

882. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0338-4 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0339-1 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0340-7 (ePub)

1. KAPITOLA

ALEXANDER

„Šaňo, neskočíme večer na jedno?“ pýta sa Imrich počas obeda. Pivo by bodlo, ale večer mám rozhodne lepší program.

„Zajtra, dnes to nepôjde. A čo tá tvoja?“

„Tá je pasé od minulého piatka.“

„Vážne?“ čudujem sa.

Chodil s ňou necelé dva týždne. Imro prepadol novodobému fenoménu on-line zoznamky. Po tom, čo ho nechala žena, sa rozhodol, že si začne užívať po svojom. Čo mesiac, to nové mäsko. „Veď neprešlo ani štrnásť dní.“

„Nechcela fajčiť. Načo sa s ňou budem ďalej zahadzovať a strácať čas?“

„Pochopiteľne.“

„Ale mám novú pipku, mladá kosť,“ tvári sa chlipne. „Toto bude tutovka, neviem, či si ju neponechám dlhšie.“

„Možno si ju aj vezmeš,“ smejem sa, „a narobíš jej kopec deciek.“

„To ťažko, študuje a uznaj, v mojom veku. Stačia mi tí smradi dvaja.“

„A koľko má? Nepovedz, že si zbalil nejakú štyridsiatku?“

Imro sa napaprcí, snaží sa stiahnuť pivné brucho. Chlapec je už dávno za zenitom, len sa akosi zabudol v puberte. Aj preto od neho Kamila odišla. A to mala dvadsať, keď si začala s tridsaťpäťročným Imrom. Trvalo jej pätnásť rokov, kým od neho odišla.

„Šibe ti? Jednej som sa zbavil a dotiahnem si druhú? Toto je iná liga. Osemnásťročné mäsičko.“ Znechutene krútim hlavou.

„Mohla by to byť tvoja vnučka, ale nedbám. Kým stíhaš zarovno s ňou...“

„Žiadnu vnučku nemám a vieš, čo...“ Zazvoní mi telefón. Dvíham a tým ruším našu nezmyselnú debatu.

V kancelárii ma čaká Iveta. Zarazí ma to, chodieva sem málokedy.

„Bola si na nákupoch?“ predstieram záujem.

„Nie.“

„A tú dovolenku si už vybrala?“

„No, musím s tebou niečo prebrať,“ znervózne. „Ivana ide do Anglicka, dostala nejakú super ponuku.“

„To nie je náš problém. Ako to súvisí s našou dovolenkou? Snáď sa k nej nechceš pridať?“

„Nie, ale jej dcéra nemôže zostať sama, teda Iva ju nechce nechať doma.“ Myknem plecami, popravde nemám chuť rozoberať jej pojašenú sestru a už vôbec nie malé decko, ktoré je síce moja neter, no nevidel som ju minimálne osem rokov. „Poprosila ma, či by nemohla zostať u nás.“

„Čo? No v žiadnom prípade, Ivet. Nemám náladu na nejakého usmrkanca, prepáč.“ Postavím sa od stola, aby vedela, že to je moje posledné slovo. A zároveň jej dávam najavo, že by už mala ísť.

„Alexander, počkaj,“ chytí ma za ruku. „Nie je to už dieťa, je dospelá, nebude robiť problémy. Vieš, ako ju mám rada.“ Áno, viem. Do roka cestovala na východ za nimi minimálne päťkrát. Na sviatky a pred Vianocami odcestovala už prvého decembra. Pre svoju zaneprázdnenosť som s neterou bol naposledy pred tými ôsmimi rokmi. Už ani neviem, ako to dievča vyzeralo, len si pamätám, že stále nosilo také smiešne copy a v kuse sedávala Ivete na kolenách. Bola tak trošku rozmaznaná.

„Vari sa nenabažíš detí dosť v práci?“

„Bude to len na dva mesiace. Prosím.“

„Dobre, ale ani o deň viac.“ Vrhne sa mi okolo krku a bozkáva ma, div sa od radosti neroztopí. Začína ma zvádzať, ale na

toto nemám čas. Mám dôležité stretnutie. Jemne ju od seba odsuniem.

„Čo keby sme zašli dnes večer do kina a potom si dali... sexík?“

„Ivet, dnes to nepôjde, mám večer rokovanie s klientom.“

„Zas?“ podozrievavo sa vypytuje. „Nejako často pracuješ po večeroch.“

„Tak je toho teraz veľa. Musíš mať pre mňa pochopenie. Ty pekne vyber tú dovolenku.“

„Príde malá.“

„Jáj, malá,“ mávnem rukou, podávam jej kľúče od auta a tľapnem ju po zadku.

„Ty ma vyhadzuješ?“

„Biznis je biznis.“

2. KAPITOLA

LIANA

Dnes je ten deň, kedy som si to mala rozdať so svojim frajerom. Na dátume sme sa dohodli pred mesiacom. Lenže okolnosti sa zmenili. Máme búrlivý vzťah. Ja som sa s ním pohádala pre povrchnosť minimálne tridsaťkrát a on pre moju inteligenciu dvadsaťkrát. Ja som tá, ktorá tomuto vzťahu dodáva hlbší význam. Rozhovormi o umení a podobne. Nech to nie je len o častom chaotickom prieskume mojej jaskynky jeho neschopnými prstami.

Bozkáva ma. Jazykom mi olizuje takmer celú tvár. Čudujem sa, že mi ho ešte nevsunul do nosa, taký je nadržaný.

„Musím ti niečo povedať,“ poviem vážne medzi bozkami.

„Čít, pusa, potom budzeme hovoric bars o politike.“

Odstřím ho od seba a posadím sa. Páči sa mi, aký je patriotický, ale vkuse hovorí nárečovo, a dakedy to lezie na nervy. „Myslíš si, že pri predohre myslím na politiku? Znie to dosť úchylne.“

„Ta co ci sadlo na nos?“ rukou sa mi zakráda pod tričko.

Chcela som mu odvrknúť, že jeho dotieravý jazyk. Francúzákysú fakt preceňované. „Nepočuješ? Chcem ti povedať niečo dôležité.“

„Ak ti nebude vadziť, že mi pritom prasknú gule.“

Prísne ho premeriam očami.

„Ta fajn, prepáč. Zdalo sa mi, že sa ci páči, keď ci takto hovorím.“

„Hej, ale teraz nie.“

Chytí mi prameň vlasov a krúti si ho pomedzi prsty. „Odpočítaval som dni a nevedel sa dočkať toho, ako ho do teba vrazím. Si nervózna, hm? Bo aj ja som. Jaj Boha. Fakt nenisi v tom sama. Je to ako keď skúšaš nové auto. Budz nás to totálne chytiť, alebo ho budeme musieť...“

„Blázniš,“ zasmejem sa.

„Ta potom? Dze je problém?“ Vyzlečie si tričko, vyzve aj mňa.

Namiesto toho sa postavím a prejdem k oknu. Výhľad do ovocného sadu, ktorý vlastní jeho rodičia. Po strednej škole bude viesť rodinný podnik. Ale čo ja? Čaká ma maturita a chcela by som ísť na výšku. Lenže...

„Odchádzam.“

„Teper? Rajbe ci?“

„Nemyslím teraz, v tejto chvíli,“ otočím sa a trpko sa zasmejem. „Odchádzam preč z tohto mesta. K rodine do Bratislavy. Mohol by si prestať chvíľu s tou východniarčinou?“

„To mi musíš vysvetliť!“ Mračí sa, ale poslúcha.

„Mamka mi včera povedala, že ide robiť do Anglicka, lebo ten skurvenec, ktorý ma počal, jej neposiela výživné. Tak to povedala ona, nie ja.“

„A? Však nech idze. Ty zostaň. Pohutorím s našimi, aby...“

Schladím ho, už zasa na mňa hutorí. „Neznášajú ma. Trpia ma po tvojom boku len preto, lebo si myslia, že som tvoja prvá, ale nie posledná. Ani moja mama by nám to nedovolila, hoci ťa má rada... možno aj radšej ako mňa. Vieš, že má fóbiu z tehotenstva. Aj teraz si myslí, že som u Denisy.“

„Nie sme predsa dzignutí, dáme pozor.“

Premeriava si moje nohy v kraťasoch. Niekedy premýšľam, či by bol so mnou, keby som tak dobre nevyzerala.

Zažmurkám, aby som odohnala blbé myšlienky. Matúš určite miluje aj moje vnútro a názory, aj keď niekedy na ne nestačí. A určite si váži aj to, že nemám v hlave nasraté ako jeho bývalky. Je to tým, že ako chalan dozrieva neskôr. Určite je to tým.

„Počkáš na mňa?“ spýtam sa s nádejou v hlase.

Podíde ku mne a objíme ma. „Furt ale nechápem. Ideš s mamkou do Anglicka? Brigádovať cez prázdniny?“

„Haló! Mám ísť k rodine do Bratislavy...“

„Takže ma opúšťaš?“ šepká mi do vlasov. Na bruchu cítim tlak. Stojí mu.

„Priala by som si s tebou zostať na diaľku, ak aj ty so mnou,“ navrhнем. „Budeme si písať a...“ Chcem sa oddialiť, nech mu vidím do očí. Ale pripútal si ma k sebe prisilno.

Namiesto odpovede mi vsúva koleno medzi nohy.

Odstrčím ho. Dnes už druhýkrát. Serie ma, že som zvlhla. „Čo na to povieš?“

„Chcem sa s tebou poláskať, tak ako sme si slúbili. Má to zostať len pri predstavách? Ta ako mám živiť vzťah na diaľku, keď mi nedáš žiadnu zálohu?“

Váham, ale nakoniec sa podvoľujem.

Dala som mu zálohu. O týždeň neskôr ma odprevádza na vlak. Je čudný.

3. KAPITOLA

ALEXANDER

O šiestej mi zvoní budík, chvíľu si myslím, že sa mi to len sníva a je hlboká noc, no len čo Iveta zahundre, aby som nespál, pochopím realitu. Idem do sprchy, pretože jediné, čo som včera dokázal, bolo zaľahnúť.

O niekoľko minút vychádzam s dobrým pocitom do kuchyne, kde ma už víta manželka s kávou.

„Kedy si prišiel, zlatko?“

„Už si sladko spala, bol to náročný večer,“ zaklamem, ale vlastne ani veľmi nemusím. Fakt som rovno padol do postele.

„Ty môj chudáčik,“ podíde ku mne, chce mi odhrnúť osušku a snaží sa ma zviest’.

„Budem meškať,“ upozorním ju.

„Kto by sa sťažoval šéfovi, že šéf mešká?“ snaží sa, ale ja po včerajšku nemám naozaj chuť. Možno večer...

„Keď prídem,“ beriem jej ruky do dlaní a odsúvam ju. Chvíľu so mnou zápasí, no potom si kľakne na kolená, strhne uterák. Prstami obopína napoly stoporený úd. Keď zacíti jej teplý dych, okamžite stojí v pozore. Neváha, okamžite ho obopína mäkkými perami a venuje mu všetku pozornosť. Najskôr po ňom kľže pomaly, postupne zväčšuje rýchlosť i stisk úst. Už dávno ma takto vášnivo nefajčila. Dľaňami sa opieram o kuchynskú dosku, už len chvíľu a urobím sa. Takmer v tom najlepšom prestáva. Penis drží v ruke ale jej ústa sú minimálne dvadsať centimetrov vzdialené.

„Čo je? No tak, poď, už len chvíľu.“

„Koľko je hodín?“

„Doriti, o čom točíš,“ som podráždený, nie je nič horšie ako chlap so semenom v zákrute.

„Ivana!“ Skáče na rovné nohy a ja stále nechápem, čo za divadielko tu hrá. „Už sú tu. Preboha, sedem hodín, zabudla som, že dnes majú prísť.“ Buď jej preskakuje, alebo som toho včera vypil fakt veľa. „Je tu sestra s malou,“ vysvetľuje a mne dopína. Nápad s tým deckom myslela vážne, nebol to bol len nepodarený žart. Iveta si utiera ústa od slín, mňa tam necháva so zvädnutým vtákom a uteká k dverám. Zaleziem do spálne, kde si obliekam svoju každodennú uniformu – oblek. Nemienim sa vo vlastnom dome zdržať viac, ako to je potrebné. Ivanu nepotrebujem nutne vidieť, no ona mňa zjavne áno.

„Šaňko,“ vrhá sa mi okolo krku a už spúšťa východniarskym prízvukom. „Ta ty si jaký štramák,“ búcha ma pochvalne po pleci. „Teda, Iveta, máš to šťastie. Povedz mi, nemáš nejakého zatajovaného brata? Najlepšie dvojča,“ rozrehoce sa. Prisahám, že mi pripomína Martu Sladkú zo Susedov.

„Švagrinka, obávam sa, že nie. Rád som ťa videl, ale už musím ísť.“

„Počkaj, Šaňulko, chcem ci povedac, že som vďačná, že Lilianku prichýlite. Ona je zlatá, slušná, ale bojím sa ju nechac osamoce. Fakt si to vážim.“

„Poďakuj Ivete,“ zahundrem a snažím sa jej utiecť z dohľadu.

„Si najlepší švagrík na šírom svete,“ kričí. V predsieni sa takmer zrazím s nejakou ženskou.

„Kto ste? Preboha, skoro som vás zvalcoval?“ Bujarý výstrih si nemôžem nevšimnúť, pretože mi skoro vybíja oči.

„Dobrý deň,“ prehovorí jemným hlasom, ktorý mi k jej vyzývavému zjavu akosi nesedí. „Som Lola,“ smeje sa.

„Lola, aká Lola?“ hneď si spomeniem na pornohviezdu.

„Vaša neter.“

„Aha,“ nezmôžem sa na nič iné. Čakal som hocičo, ale určite nie zrelú ženu s hlasom dievčatka. V jasnom svetle vidím mladosť, ktorú skrýva pod nánosmi omietky.

„Šaník, ved' to je naša Liliánka, čo ju nespoznávaš? Tvoja sladká neterka, ktorá ti na kolenách sedávala,“ zamieša sa Ivana.

„Poprosím ťa, príď do kancelárie,“ rozkážem svojej sekretárke. Netrvá dlho a dvere sa otvárajú.

„Zamkni.“

„Ale čože sa stalo? Chceš pokračovať vo včerajšej porade?“ Neodpovedám jej, schmatnem ju, otočím chrbtom k sebe a dlaňou jej zatlačím na chrbát, aby sa predklonila. Vyhrniem jej sukňu, ktorú nosí príkazom. Rukou jej siahnem do rozkroku a keď zisťujem, že je vlhká, vrazím ho do nej a poriadne ju ošukám. Potreboval som to, Iveta ma nažhavila a to semeno som musel dostať von. Pri manželke a milenke si to odmietam robiť sám. Neprotestuje, namiesto toho sa ho snaží znovu naštartovať, pretože si chce vychutnať to, čo tentoraz skončilo na jej bruchu. Dlho ho nemusí prehovárať. Chvíľkový kontakt s jazykom robí divy.

4. KAPITOLA

LIANA

„Páči sa, teta, mamka pribalila dačo na cestu,“ podáva mojej mame tašku, v ktorej sú jablká, koláč a jablková šťava. Odkedy je jeho mama taká pozorná? Toľká radosť z môjho odchodu?

„Matúško, ďakujem.“

Chvíľku tam stojíme ako také telce. Nočný vlak pristavil pred piatimi minútami.

„Mohol by som na chvíľu hovoriť sám s vašou...“

„Och, ta, jasné!“ potľapká ho po líci. „Neboj še. Neodchádza naveky.“

„Raz si vašu dcéru vezmem za ženu a budem sa ňou pýšiť.“ Neverím vlastným ušiam. Také niečo z úst osemnásťročného chalana vyznieva ako žart. Ale mamu potešil, lebo ako nastupuje do vlaku, takmer od dojatia spadne medzi koľajnice.

„Je to pre mňa ťažké,“ spustí. „Ale asi by bolo najlepšie, keby sme si dali pauzu, a keď sa vrátiš...“

„Prosím,“ neveriacky naňho zažmurkám.

„Ja neviem, či vydržím bez sexu, keď už viem, aké to je a nechcem, aby...“

„Si normálny?“ do očí sa mi tlačia slzy.

„Myslím to vážne, pusa, pauza je to najlepšie, čo môžeme pre nás urobiť,“ zotiera mi slzy palcom ako všetci chlapi v červenej knižnici. Pritom v posteli som si tej erotiky veľa neužila. Sebecký bastard si užíval len sám za seba!

Keď chcem otvoriť ústa, že na to nejako zareagujem, kričí na mňa mama z vlaku:

„Ta podz už, lebo to ten vlak odíde bez ceba.“

To, že sa so mnou Matúš akože „romanticky“ rozišiel, mi docvakuje až vo vlaku. Pauza? Nič také vo vzťahu neexistuje.

Vždy, keď sme sa pohádali, občas prišla reč na rozchod, aby sme sa mohli potom udobriť. Ani raz sme to nemysleli vážne. Tou pauzou si ma chcel len pozichrovať.

Sadám si k mame.

„Ta to jablko, ktoré nám Matúško pribalil, je mňamkové,“ zahryzne do ovocia, šťava jej steká po brade. „Som ti hutorila, že to dobrý chlapec. Čo si tak bliagala, keď sa s tebou lúčil? Však povedal, že...“

„Mamko moja, on sa so mnou rozišiel. Aby mohol trtkat' s inými.“

Mame pohasne úsmev a obe naraz pozrieme cez okno. Matúš tam ešte stále stojí s rukami vo vreckách. Aspoň, že sa tvári previnilo. Vlak sa pomaly hýbe. Skôr, ako si stihnem rozmyslieť, čo robím, vrhnem sa na tašku a vyťahnem z nej koláč. Odhadzujem veko a cez otvorené okno doňho hádzem ten skurvený pokrm na oslavu môjho odchodu.

„Čo to stvárate, dievča?“ začujem cez vákuum zlosti.

Otočím hlavu, prsty mám celé zababrané. Spýtala sa ma to naša jediná prísediaca v kupé. Asi tridsiatnička.

Postaví sa a berie mi z rúk nádobku. Schováva ju do tašky, z ktorej som ju vzala a prikryva ju svojou rifľovou bundou. „Rýchlo si utrite ruky a tvárte sa, že sa nič nestalo.“

Keď príde sprievodca, nahodíme výraz, že my s tým nemáme nič spoločné. Väčšinu cesty prerevem, mamka kváka dačo o tom, že on to tak nemyslel a že si ho získam späť, nech sa nebojím. Posledných dvadsať minút cesty si nanášam mejkap, nech vyzerám čo najlepšie, keď dorazíme k tete a ujoin. Som spokojná. Vyzerám minimálne na dvadsaťtri. Dávam si predsavzatie. Ak sa mi ešte niekedy nejaký chlap zapáči, zneužijem ho, rovnako ako Matúš zneužil mňa.

Keď dorazíme k tetinej vile, uvedomím si, aká je medzi nami finančná priepasť. V predsieni sa šuchcem. Nechcem tu byť. Toto nie je môj domov. Radšej by som bola vo svojej izbe.

V predsieni ma zrámuje strýko a vyparí sa z domu ako taký

gáfor. Nečudujem sa mu. Moja mama vie byť poriadne otravná. Ani sa so mnou poriadne neprivítal. Pozeral na mňa ako na zjavenie. Bol z toho mimo, keď som sa mu predstavila zo žartu iným menom. Tuším ma ani nespoznal. Za to ja jeho áno. Tete Ivetke som závidela, keď si ho pred rokmi brala. Ako decko som bola presvedčená o tom, že takto vyzerá princ z rozprávky. Uraštený bez pivného brucha, ktorý sa správa ako dokonalý džentlmen, tmavohnedé vlasy, modré oči a mužná sánka, ktorú má momentálne zarastenú pestovanou bradou. Je to fešák. Presný opak môjho otca, ktorý sa dennodenne spúšťa v krčme.

Keď prídem do kuchyne, sestry do seba nalievajú malibu s ananásovým džúsom. Ponúknem aj mne, pokrútim hlavou, že nemôžem a poviem, že si idem oddýchnuť. Izba, do ktorej ma teta zaviedla, je dvakrát taká veľká ako tá moja. Keď za sebou zavrie dvere, z vaku vyberám ploskačku (dar od otca, nesrandujem) a knihu. Dávam si dole podprsenku, ľahnem si na posteľ a odpíjam si poriadny dúšok. Okrem obeda z izby nevychádzam. Až večer. Keď sa lúčim s mamkou. Teta ju vezie na letisko. Odmietnem ísť s nimi, lebo sa na mamu hnevám. Toto všetko sa deje len kvôli nej. Mama je rozčarovaná, nadáva mi do nevďačných deciek, ale teta jej pošepká niečo o ťažkom lúčení a tým ma zachráni.

V izbe sa prezliekam do plaviek, ktoré si pamätajú aj lepšie časy. Sú ošúchané, vyblednuté od slnka, malé na prsiach a gaťky sa mi trochu zarezávajú. Kašľať na to, ide sa do bazéna. Ovlažujem sa a potom doň vchádzam. Na tele sa mi rozlejú príjemné zimomriavky. Ponorím sa. Pod vodou si šúcham tvár, nech zmyjem zo seba udalosti posledného dňa. Keď sa vynorím, nie som sama. Pri bazéne stojí strýko, uvoľňuje si kravatu. Tuším mal dnes ťažký deň.

5. KAPITOLA

ALEXANDER

„Niečo mi ušlo?“ pýta sa sekretárka, hneď ako odznie vlna orgazmov. Popravuje si sukňu a dožaduje sa odpovede.

„Jednoducho som mal chuť,“ poviem a venujem sa počítaču.

Zazvoní mi mobil. Musím to okamžite vziať. Zvodne sa na mňa otáča, no toto nepočká. Rukou ukážem na dvere. Urazene odkráča a tresne za sebou.

„Áno?“ ohlásim sa do telefónu. Klient mi oznamuje, že nestíhajú dokončiť stavbu, ktorú mám pod patronátom. Termín horel už minulý týždeň. „To je nemysliteľné.“ Ospravedlňuje sa, že za to nemôže, jeho chlapi niečo pokašľali. Je mi srdečne jedno, že nejakí niktoši niečo posrali, chcem to mať hotové najneskôr do pozajtra. Samozrejme, nepoviem mu to takto, som o niečo diplomatickejší, takéto správanie nie je môj štýl.

Tresknem telefón. Mám plné právo byť nahnevaný, pretože nesplnenie termínu sa prísne pokutuje a tým chudákom robotníkom by som sotva mohol siahnuť na ich mizerný plat. Aj tak by to nepokrylo ani stotinu zo štvrtiny sankcie. Vyjdem z kancelárie. Recepcia je plná ľudí.

„Slečna Kamenická, prosím vás, toto potrebujem nahodiť do systému a okamžite odoslať Slanému,“ oznamujem mojej milenke.

„Áno, pán Bauker, hneď to bude,“ poslušne si berie spisy a už strčí nos do monitoru a jej štíhle prsty klepú po klávesnici. Viac si ma nevšíma, alebo sa aspoň tak tvári.

„Tak ma zas nasrala, krava jedna, neviem čo by chcela, myslíš, že kradnem?“